

COM FER LA RUTA

La visita està pensada per a realitzar-se de manera autònoma mitjançant l'smartphone. En cada punt d'interés es podrà accedir a un enllaç que ens remetrà a la narració d'un text d'Azorín.

La ruta té una duració aproximada d'1 hora i es visitaran 7 espais diferents.

Per a més informació i per a accedir a tots els continguts (àudios i mapes) visiteu la pàgina web: www.monovar.es/rutadeazorin

Per a més comoditat: Demana els textos a l'oficina de Turisme.

Comença la ruta:

MONÒVER I VOLTANTS

Envoltades per la cultura mediterrània, les terres de Monóver constitueixen un recer de la bona taula. Els plats més típics són els gaspatxos, l'arròs amb conill i cargols, la gatxamiga, les *fassegues*, l'olleta o els embotits artesans. També destaca la seua rebosteria representada pels crespells, la coca amb oli, les tonyes, les peruses o les monjàvenes.

La gran tradició vitivinícola de Monóver perdura als cellers que elaboren excel·lents vins i licors entre els quals destaquen, el vermut, el genuí moscatell i el famós Fondellol.

LA RUTA D'AZORÍN

Descobreix Monóver a través de les paraules d'Azorín. Amb esta ruta recorrerem alguns dels racons més singulars del nostre municipi mitjançant les referències literàries de l'escriptor monover

La ruta d'Azorín

José Martínez Ruíz, més conegut com Azorín, va nèixer a Monòver el 8 de juny de 1873. Va ser un dels escriptors més coneguts de la generació del 98. Dins la seua extensa obra destaca la creació literària, la crònica periodística, la crítica i el teatre.

Azorín, com a monover, va retratar als seus escrits la idiosincràsia del nostre poble. El seu estil narratiu és un passaport literari que ens trasllada d'una manera brillant al Monòver del segle XX. Tanmateix, les seues paraules conformen un relat històric que ens serveixen per a recórrer els espais més singulars del poble.

1 AJUNTAMENT
Plaça de la Sala, nº1

Monóvar, calles con losas; cuatro, seis, ocho plazas y plazoletas. Media naranja; tejas curvas, azules, vidriadas; otra media naranja; sala; mosaicos; olor del petróleo con que se fregotean y vuelven a fregotear los mosaicos.

Superrealismo, 1929

2 TORRE
Carrer de la Torre, nº20

La torre del reloj, en Monóvar, es una torre cuadrada. En pocas ciudades habrá, como en Monóvar una torre solitaria, destinada a dar la hora en al ciudad, la hay también en Yecla; pero ni es tan alta, ni está colocada en una eminencia.

Agenda, 1959

3 CARRER SACRISTÀ
Carrer Sacristà, nº58

La ciudad ha despertado. Tintinea a lo lejos una herrería, y unos muchachos se han sentado en una esquina y tiran contra la pared, jugando, unas monedas. El sol reverbera en las blancas fachadas; se abre un balcón con estrépito de cristales. Y luego una moza se asoma y sacude contra la pared una escoba mentida en un pequeño saco.

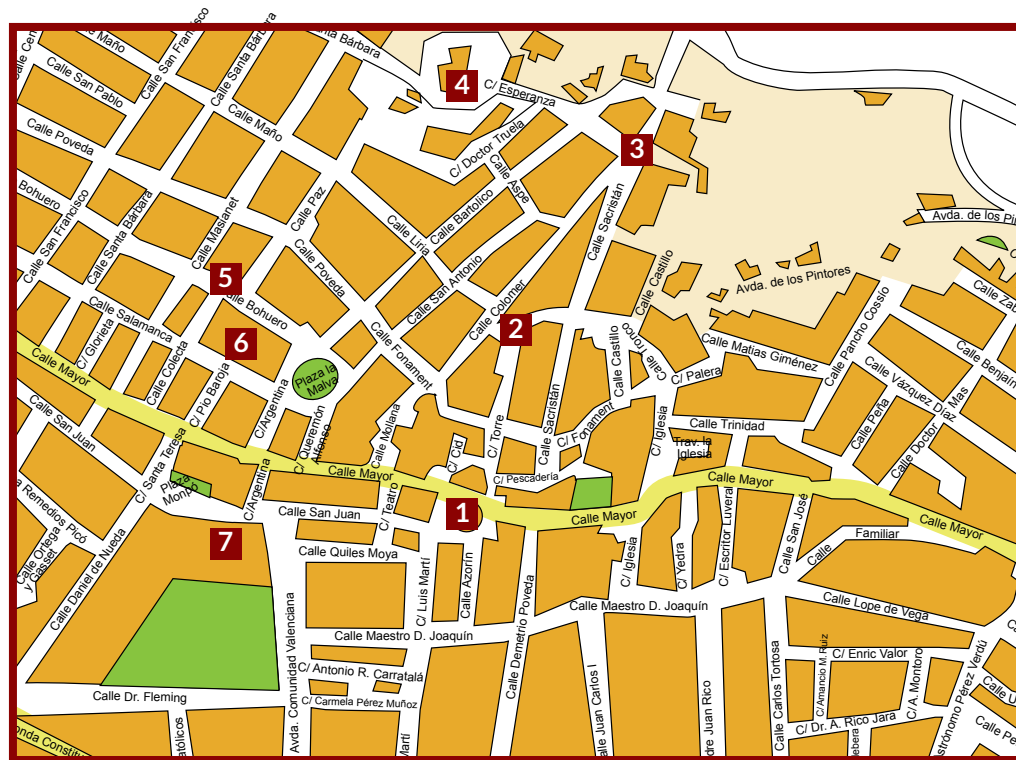
Antonio Azorín, 1903

4 ERMITA DE SANTA BÀRBARA
Carrer de Santa Bàrbara, nº81

Al salir del pueblo, desde lo alto, el valle de Elda a lo lejos. Petrel en la remota orilla opuesta; Elda al pie; coloración suave de grises. Como el polvillo multicolor y sutilísimo de una pintura al pastel. Arriba siempre; dejar la carretera de Pinoso a la izquierda y entrar en la de Salinas

Superrealismo, 1929

5 CARRER BOHUERO
Carrer Bohuero, nº20

Cerca, en la casa del al lado, hay un taller de modistas, y a ratos estas simples mujeres cantan largas tonadas melancólicas, tal vez acompañadas por la guitarra de un visitador galante.

Antonio Azorín, 1903

6 CASA DE AZORÍN
Carrer Salamanca, nº6

La casa que Azorín habita en Monóvar está en la calle del Bohuero, esquina con la de Masianet, en lo alto de la pendiente sobre que el pueblo se asienta, en limpia hilera de viviendas bajas, en un barrio silencioso, blanco, soleado. La casa de Azorín tiene una fachada pequeña, jaharrada de albo yeso, con dos ventanas diminutas.

Antonio Azorín, 1903

7 EL CASINO
Carrer Sant Joan, nº13

Éste es un Casino amplio, nuevo, cómodo. Está rodeado de un jardín; el edificio consta de dos pisos, con balcones de piedra torneada. Primero aparece un vestíbulo enladrillado de menuditos mosaicos pintorescos; los montantes de las puertas cierran con vidrieras de colores.

Antonio Azorín, 1903